

HET

MAGAZINE VAN SIB-AMSTERDAM

JANUARI 2011

VERDRAG

Dit is Viktor

Als Slowaak mag hij in de EU werken,
maar Duitsland ziet hem niet staan.

Saoedi-Arabië

Is voor een westerse vrouw best een
beklemmend land

Rome

SIB-Amsterdam bezoekt Romeinse
tempels en katholieke kerken

Walvissen

Reuze interessant voor de wetenschap
en toevallig een ware delicatessen

INHOUD	
3	Hoofredactioneel (Britt) & Agenda
4	Werken binnen de EU, mogelijkheden (on)begrensd! (Ayla)
6	SIB Across the Globe (Jan vanuit Singapore)
7	Lieve Hasse (Hasse) & Quiz (Dirk)
8	Een Saoedische vrouw is buitenshuis heel anders dan binnen (Joost)
10	Walvissen doden voor het vlees of de wetenschap? (Britt)
11	Langs bij... Janneke (Tessa)
12	Versmelten (Dirk)
13	Aankondiging lange reis naar China (RFC) & Strip (Arin)
14	Nieuw bij SIB: Genootschappen! (Tanja)
15	Niets is wat het lijkt: van chantende monnik tot woedende stalker (Anouk)
16	Verslag van de Rome-reis (Judith en Bart)
18	Bestuurscolumn (Luuk)
19	Gossip
20	Fotocollage
COLOFON	
Hoofredactie	Britt van Waveren en Judith van der Zweerde
Redactie	Dirk Eisema, Joost Dobber, Anouk Langenhuizen, Ayla Nakken, Tessa van Ligten, Tanja van der Zweerde...
Bijdragen van	Hasse de Graaff, Jan de Graaf, Bart Hoffman, Arin Manuelyan, Luuk Nijman, Sofyan Tessoudali
Vormgeving	Art Attack
	Met dank aan Viktor Slato. De foto op de voorpagina is een zelfportret van hem. Hij werkt momenteel als onafhankelijk fotograaf in Berlijn.

Hoofdredactioneel

Er is alweer een nieuw decennium aangebroken. De afgelopen tien jaar zijn naar mijn mening snel verstreken. Ik weet nog dat ik Oud & Nieuw vierde toen het nieuwe millennium aanbrak. Het was een spannende jaarwisseling. Met het aanbreken van het jaar 2000 vreesde men voor het millenniumprobleem. Er werd serieus rekening gehouden met de mogelijkheid dat vitale functies konden uitvallen zoals de electriciteit en de drinkwatervoorziening. Omdat mijn vader toen stadsdeelvoorzitter was in Amsterdam, betekende dit bij mij thuis dat mijn vader Oud & Nieuw niet met ons kon vieren. Hij zat met onder andere de burgemeester en andere stadsdeelvoorzitters in de bunker onder het stadhuis voor als er zich daadwerkelijk een millenniumramp zou voordoen. Hoewel het gevreesde millenniumprobleem toentertijd veel in het nieuws is geweest, bleek achteraf dat het veel minder problemen heeft veroorzaakt dan vooraf werd gevreesd. Nu, tien jaar later, zullen veel mensen zich het millenniumprobleem zich niet eens meer herinneren.

De afgelopen tien jaar zijn gekenmerkt door onder andere de 'war on terror'. De aanslagen van 9/11 hebben de start van een nieuwe geopolitieke periode gekenmerkt. Voorheen waren bedreigingen territoriaal gebonden en hadden staten een monopolie op geweld. Tegenwoordig hebben we echter te maken met een mondiaal terroristisch netwerk dat niet plaatsgebonden is. Terrorisme kent dus geen plaats. Maar hoe kunnen we terrorisme dan bestrijden als we niet weten waar het zich schuil houdt? Bush reageerde met een traditionele strategie op de terroristische dreiging. Hij wees Irak en Afghanistan aan als de plaatsen waar het terrorisme zich bevond en verkondigde daar een 'war on terror'. Terugkijkend kunnen we concluderen dat het aanvallen van een land niet per se de dreiging van terroristische groeperingen zal verminderen.

Terrorismebestrijding blijkt in Nederland echter wel effectief te zijn en de aanhouding van Somalische terreurverdachten in Rotterdam op 24 december jl. lijkt daar een bewijs van te zijn. Volgens de AIVD beraamden zij een aanslag die op 24 of 25 december had moeten plaatsvinden. De arrestaties waren er vooral op gericht om een eventuele aanslag te voorkomen. Het is dus mogelijk om terreurverdachten in de gaten te houden en gevaarlijke dreigingen te elimineren.

Terwijl ik nu met enige spot terug denk aan het millenniumprobleem, vrees ik dat terrorisme de komende jaren wel een probleem zal blijven vormen. Want plaatsgebonden of niet, terrorisme is een onderdeel van deze wereld, en op de politieke agenda zal het een prominente plaats behouden.

Britt van Waveren

AGENDA

11 januari:	Lasergamen met de CEA
18 januari:	Workshop debatteren met de CIA
21 januari:	Schaatsen met de CEA
27 januari:	Bezoek aan Free Voice met de CEA
1 februari:	CIA lezing: De macht van Rusland
11 februari:	VN Simulatie bij Clingendael met de CEA
21 t/m 25 feb:	Lente-Introductie: Diplomatie
8 maart:	CIA lezing/debat: Natural Resources
22 april t/m 7 mei:	De grote reis naar China!

Werken binnen de EU, mogelijkheden (on)begrensd!

Er wel eens over nagedacht om na je afstuderen te gaan wonen en werken in het buitenland? Ik vermoed dat menig Siblied hier volmondig ja op kan antwoorden. Sibbers zijn over het algemeen reislustige mensen met een internationale oriëntatie. Velen zijn dan ook al tijdens de studie een tijdje in het buitenland geweest. Zo heb ik zelf vier maanden in Berlijn gewoond, hoofdzakelijk om Duits te leren. Aan werk had ik ook zo kunnen komen indien ik niet te lui was geweest om daadwerkelijk werk te zoeken. Als inwoner van een EU-lidstaat heb je namelijk het fundamentele recht te wonen en werken in de andere lidstaten. Toch?

De Duitse werkvergunning, een geval apart

Zo vanzelfsprekend blijkt dit niet te zijn. Dat besepte ik mij toen vier maanden geleden in Berlijn het volgende voorviel. Toen ik thuiskwam na een wederom dagje niks doen trof ik mijn huisgenoten aan met een voorraad bier en sterke drank. Ondanks dat dit in ons huis niet bepaald een opvallend verschijnsel was, bleken we nu wel een speciale aanleiding te hebben voor het naderende drinkfestijn. Dit moet ik even uitleggen. Een van mijn huisgenoten was Viktor, een fotografie student uit Slowakije. Om stage te lopen was hij naar Berlijn gekomen. Omdat het bedrijf waar Viktor stage liep zeer tevreden over hem was, boden zij hem een baan aan. Viktor, zich inmiddels volledig thuisvoelend in Berlijn, nam de baan aan. Echter bij het aanvragen van de werkvergunning werd hem deze geweigerd door de staat. Dit met de mededeling dat er "genoeg Duitse fotografen zijn in Berlijn die de baan nodig hebben". Sterker nog, hem werd verteld dat hij minder dan 1% kans had op een werkvergunning in Duitsland. Viktors kans op de Duitse arbeidsmarkt was hiermee verkeken. In een poging hem op te vrolijken dronken we de voorraad drank leeg en deden vermoedelijk een spel dat leek op Stoelendans of Twister.

Viktor zijn situatie werpt bij mij veel vragen op over het Europees burgerschap. Slowakije, onderdeel van de Europese Unie, heeft als lidstaat het recht op vrij verkeer van werknemers. Hoe is het dan toch mogelijk dat hem een werkvergunning in Duitsland geweigerd wordt?

Overgangsregels en restricties

Dat Viktor een werkvergunning geweigerd is heeft allereerst te maken met de uitbreiding van de Europese Unie in

2004. In dit jaar traden tot de EU tien nieuwe landen toe, waaronder Slowakije. De andere landen waren Tsjechië, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Cyprus, Malta en Slovenië. Drie jaar later traden vervolgens ook nog Roemenie en Hongarije tot de EU toe. In principe hebben ook deze nieuwe lidstaten vanaf toetreding recht op het vrij verkeer van werknemers. Zij het niet dat er allemaal regels en administratieve rompslomp bedacht is om dat recht weer te ondermijnen. Hier wordt het verhaal dan ook ingewikkeld. Voor de nieuwe lidstaten zijn er namelijk bepaalde overgangsregels van toepassing. De eerste twee jaar na de toetreding van de nieuwe lidstaten wordt de toegang tot de arbeidsmarkt nog bepaald door nationale regels en wetten. Dit betekent dat een "oude" lidstaat mensen uit de nieuwe lidstaten kan verplichten tot het aanvragen van een werkvergunning. En deze dus ook geweigerd kan worden. Deze restricties mogen maximaal vijf jaar duren. Daarna moet de arbeidsmarkt open zijn voor mensen uit de nieuwe lidstaten.

Ondanks dat ik alles behalve een rekenwonder ben en elke door mij gemaakte som ten alle tijden in twijfel getrokken dient te worden, kan ik toch met zekerheid zeggen dat het toetredingsjaar van Slowakije in 2004 plus 5 jaar 2009 is. Dan blijft dus nog steeds de vraag staan hoe het mogelijk is dat Viktor nog steeds een werkvergunning geweigerd wordt. Dit komt doordat Viktor toevallig woont in één van de drie landen waar sprake is van een bepaalde "vrijwaringclausule". Voor Duitsland, Oostenrijk en Groot-Brittannië geldt namelijk een uitzonderingsregel waardoor deze landen nog steeds restricties mogen opleggen. Viktor zou hier in Nederland bijvoorbeeld geen werkvergunning

geweigerd kunnen worden. Sinds 1 mei 2007 hebben werknemers uit de nieuwe lidstaten toegang tot de Nederlandse arbeidsmarkt. In twaalf van de vijftien landen zijn er geen restricties meer voor werknemers uit de nieuwe lidstaten. Dit geldt overigens niet voor de in 2007 toegetreden landen Roemenie en Bulgarije. Zij hebben tot nu toe onbeperkt toegang tot de arbeidsmarkt in slechts zes van de vijftien landen. Nederland is één van de 9 landen waar nog restricties gelden. Een Roemeense studente vertelde mij dat zij na haar master afronding waarschijnlijk geen kans maakt op de Nederlandse arbeidsmarkt. Zij verklaarde dat bedrijven haar liever niet aannemen omdat ze bang zijn dat haar een werkvergunning geweigerd wordt. Om zichzelf de moeite te besparen nemen ze daarom liever bij voorbaat al een Nederlandse sollicitant aan.

De eigen mensen eerst

Terug naar het verhaal van Viktor, wat is nou precies deze vrijwaringclausule die hem van de Duitse arbeidsmarkt afhoudt? De clausule houdt in dat in dit geval Duitsland nog werknemers uit de nieuwe lidstaten een werkvergunning mag weigeren. De reden hiervoor is om de eigen arbeidsmarkt te beschermen. Duitsland heeft deze speciale uitzondering aangevraagd omdat hun arbeidsmarkt er onder zal lijden wanneer ook mensen uit de nieuwe lidstaten aanspraak kunnen doen op werkvergunningen. Duitsland zou hiermee een economische crisis riskeren. Dit lijkt inderdaad precies te rijmen met de verklaring die Viktor kreeg voor de weigering van zijn werkvergunning. Er zijn teveel fotografen in Duitsland die zijn baan nodig hebben. Echter, in mijn speurtocht in dit al onoverzichtelijke web van regels en uitzonderingen kwam ik een interessant

rapport tegen die de Duitse argumentatie weer onderuit haalt. Dit rapport concludeert dat de economische situatie in Duitsland niet per sé slechter is dan in de andere EU landen. Daarmee vervalt dan eigenlijk de grond van de hele uitzonderingsregel.

Vrijheid is nabij

In april 2011 zal Duitsland hoe dan ook zijn restricties moeten opgeven. Het is in de Europese wetgeving namelijk ten strengste verboden zeven jaar na toetreding van de EU nog restricties op te leggen. Dit althans in de vooronderstelling dat er niet weer ergens een gat in de wet zit. Over een klein half jaar maakt Viktor dus weer kans op de Duitse arbeidsmarkt. Tot die tijd zal hij om rond te komen zijn foto's verkopen in het Mauerpark. Dit zal hem echter geen vetpot opleveren en hij zal dus maandenlang moeten leven van praktisch niks. Maar heel bijzonder lijkt dit niet te zijn in Berlijn. Het is voornamelijk een kunstenaarstad waar maar weinig mensen een vaste baan hebben. Mensen verdienen sporadisch geld met freelance werk, bijbanen en projecten. Zelfs geld verdienen aan lege flessen is een vrij normale zaak in Berlijn. Voor het statiegeld steken werkelijk alle soorten mensen hun handen in de prullenbakken. Dat brengt met zich mee dat het leven in Berlijn ook erg goedkoop is. De huur en supermarktprijzen zijn laag. In dat opzicht is ironisch genoeg Berlijn dan wel weer de uitgelezen plek voor een werk en geldloos bestaan en hoeven de lezers zich nu geen zorgen te maken over Viktor. Hij redt zich wel.

Ayla Nakken

SIB Across the Globe

Verhalen van SIB-leden die in het buitenland studeren over hun tijdelijke land.

Jan de Graaf vanuit Singapore over zijn ervaringen in Zuidoost-Azië en de populariteit van het Nederlands elftal.

Toen de piloot omriep dat het Nederlands elftal zojuist in de verlenging van Spanje verloren had, wist ik dat ik de juiste beslissing had gemaakt. Waar ik de dagen daarvoor maar niet wilde geloven dat Oranje in de finale van het WK stond op het moment dat mijn vlucht naar Singapore zou vertrekken, was ik uiteindelijk blij dat ik de kater kon ontlopen waar Nederland ongetwijfeld nog lang last van heeft gehad. Vanaf dat moment kon ik mij volledig focussen op het tweejarige avontuur dat mij te wachten stond.

Zoals vrijwel iedereen, was ook ik volledig opgegaan in de Oranje-hetze. Mijn voorbereiding voor mijn nieuwe studie (Public Policy) was daarom beperkt gebleven tot het hoogst nodige. Ik wist dat de opleiding die ik zou gaan doen goed zou aansluiten bij mijn interesses, en ik wist dat ik een kamer op de campus zou krijgen, maar daar hield het al gauw op. Wel was ik bekend met het feit dat zo'n 80% van mijn studiegenoten niet uit Singapore zelf maar van elders zou komen.

Met studiegenoten uit alle hoeken van Azië (de meeste uit China en India), uit Europa, Noord-Amerika, Afrika en Oceanië zijn we inderdaad een bont gezelschap. Bij aankomst ontdekte ik daarom al snel dat het Nederlands elftal fans van over de hele wereld had gehad. Dat Spanje wellicht de verdiende winnaar van het WK was deed daar weinig aan af. Iedereen kent ons land inmiddels en vrijwel allemaal hadden ze ons gesteund. Zelfs toen ik voor aanvang van de studie nog een week naar Birma ging - op aanraden van onze vorige commissaris intern Barbara Westerveld - kon ik in de meest afgelegen gebieden rekenen op vele vrienden.

In mijn klas waren er een paar uitzonderingen en de reden daarvoor werd mij al snel duidelijk. Toen ik kennismakte met mijn Indonesische huisgenoot vroeg hij meteen: "Weet je waarom Nederland nu al drie keer een WK-finale verloren heeft? De Indonesiërs hebben na de onafhankelijkheid een vloek uitgesproken over het Nederlands elftal, omdat jullie ons 350 jaar lang gekoloniseerd hebben."

Toen ik voorzichtig begon te informeren of er een kans bestaat dat de vloek vóór het volgende WK opgeheven wordt, kreeg ik al gauw een geschiedenislesje over de nog altijd voortdurende frictie tussen Nederland en Indonesië over wat de datum van onafhankelijk was. Was het 17 augustus 1945 toen de Indonesiërs de onafhankelijkheid uitriepen? Of was het 27 december 1949, toen Nederland onder internationale druk Indonesië uiteindelijk haar soevereini-

teit toekende?

In 2005 heeft Ben Bot als minister van Buitenlandse Zaken namens Nederland 'spijt betuigd' voor de militaire acties tussen 1945 en 1949. Ook heeft hij gezegd dat Nederland de Indonesische onafhankelijkheidsdatum 'politiek en moreel' zal aanvaarden. Bovendien heeft de Nederlandse staat recentelijk toegegeven dat er in die laatste jaren oorlogsmisdaden zijn gepleegd.

En toch, het verschil tussen 'spijt hebben' en 'excuses' aanbieden en het verschil tussen 'aanvaarden' in plaats van 'erkennen', zorgen ervoor dat dit hoofdstuk nog steeds niet helemaal afgesloten is. Ik vrees daarom dat de vloek in stand gehouden zal worden totdat wij Nederlanders onze regering ervan overtuigen om 17 augustus 1945 niet alleen 'politiek en moreel' te accepteren maar ook daadwerkelijk expliciet te erkennen.

Of dat genoeg zal zijn is overigens nog maar de vraag. Ook aan deze kant van de wereld is het doorgedrongen dat de PVV inmiddels tot één van de grootste partijen van Nederland behoort, en in het land met de meeste moslims ter wereld wordt deze ontwikkeling met argusogen gevolgd. Of de Indonesiërs het ons gunnen om over vier jaar een echte kans te maken om het WK te winnen, is daarom nog maar de vraag.

Jan de Graaf

Jan in Birma met een monnik die hem in gebrekkig Engels vertelde dat hij een groot fan was van Sneijder en ook voor Oranje was geweest tijdens het WK. Hij bleek meer van voetbal af te weten dan Jan.

Lieve Hasse,

Onze specialist in alles helpt wereldleiders op weg.

Mijn website draait als een tierelier, is zowat dagelijks in het nieuws en de informatie die erop staat vindt gretig aftrek. Toch bekruipt me een gevoel van onbehagen. Ik ben gearresteerd en degene die me de documenten bezorgde, moet volgens Amerikaanse politici geëxecuteerd worden. Openheid van informatie is een groot goed en is het vechten waard, maar toch... Is mijn projectje verstandig?

Ave, Julian

Beste Julian,

Nee. Je project is niet verstandig. Ik heb niet het idee dat je dat veel uitmaakt. Deze brief is de zoveelste schreeuw om aandacht van een persoon die een rothekel aan de autoriteiten heeft. Toch heb ik besloten je brief te beantwoorden.

Het omgaan met informatie is lastig. Zo zou Winston Churchill tijdens de Tweede Wereldoorlog niets tegen het Duitse bombardement op Coventry gedaan hebben, ondanks dat hij door het breken van de Duitse geheime code wel wist dat dit plaats zou vinden. Vele doden en gewonden waren de prijs die Churchill moest betalen om de Britse inlichtingenpositie intact te houden.

Er zijn drie gevaren bij het vrijgeven van vertrouwelijke informatie. Ten eerste is er het persoonlijke gevaar van ontmaskering van je bronnen en eigen medewerkers in het veld. Het wegvallen van deze bronnen is het tweede gevaar, omdat hierdoor blinde vlekken in de inlichtingenpositie ontstaan en staten niet meer weten wat er in de gevaarlijke wereld gebeurt. Ten slotte bestaat de kans dat de gelekte informatie de instabiele balans in delen van de wereld tenietdoet. Denk hierbij aan Iran en haar Arabische burens.

Het nut van de nu gelekte informatie voor de maatschappij is mijns inziens beperkt. Er zijn geen enorme Abu Ghraib-achtige schandalen aan het licht gekomen. Dat wat naar buiten is gekomen is voor de gemiddelde geïnteresseerde medemens niet echt nieuw. Natuurlijk is het leuk om te lezen dat Gaddafi een fervent flamenco danser is, maar is dat het risico waard?

Welke prijs op het gebied van privacy, openheid en transparantie vinden wij het waard om ons te beschermen tegen andere krachten in de wereld? Het kan best dat dit soort informatie eerder vrij gegeven kan worden. Echter, de bovenstaande vraag moet bediscussieerd en beantwoord worden in het politieke debat en niet online.

Groet, Hasse

De Kleine "Bezuinigingen in het Onderwijs"-Quiz

De vele protesten geven het al aan: studenten zijn het niet eens met de geplande bezuinigingen op het Hoger Onderwijs. Maar weten de studenten alle feiten wel? Test in deze quiz je kennis en wie weet, misschien doe je wel inspiratie op voor een nieuw spandoek.

1 Hoeveel collegegeld zou minister Verhagen (deed 11 jaar over zijn studie geschiedenis) moeten betalen wanneer hij zou studeren onder de plannen van het huidige kabinet? En hoeveel heeft hij daadwerkelijk betaald? (hij studeerde van 1975 t/m 1986).

- a) 21000 euro nu en 11000 toen
- b) 32000 euro nu en 6000 toen
- c) 37000 euro nu en 4000 toen

2 Hoeveel bedraagt het begrotingstekort van de faculteit Maatschappij- en Gedragwetenschappen van de UvA wegens mismanagement?

- a) er is geen tekort
- b) 1,2 mln. Euro
- c) 2,4 mln euro
- d) 2,9 mln. Euro

3 Hoeveel verdienen de drie leden van het college van bestuur van de HvA en de UvA in 2009 gezamenlijk? Voor de duidelijkheid: deze drie heren zijn verantwoordelijk voor het leveren van kwalitatief hoogwaardig onderwijs en het goed en efficiënt besturen van de UvA en de HvA.

- a) 665.000
- b) 150.000 (drie maal een universitair docent salaris)
- c) 300.000

4 Hoeveel bedraagt de beloning voor Jos Elbers voor zijn drie dagen per week functie als 'adviseur van het college van bestuur' van InHolland, terwijl hij voorheen als bestuurder verantwoordelijk was voor het aan de rand van de afgrond brengen van deze onderwijsinstelling?

- a) 178.000 plus extra's waaronder een leaseauto t.w.v. 70.000 en bonussen
- b) 178.000
- c) 89.000
- d) 45.000 (hoogte van een docentensalaris in het HBO)

5 Hoeveel ontvangt een alleenstaande uitkeringsgerechtigde tussen de 21 en 27 jaar (vallend onder de wet Investeren in Jongeren) meer dan een uitwonende student?

- a) 50 euro
- b) 350 euro
- c) 140 euro

Een Saoedische vrouw is buitenshuis heel anders dan binnen

In het vliegtuig van Saoedi-Arabië naar Jemen zat ze naast een Saoedische man. Dat was op zich al bijzonder, want meestal worden mannen naast mannen en vrouwen naast vrouwen geplaatst. Hij vatte het leven in zijn land kernachtig samen met de zin: “Onder tafel kunnen we veel, maar publiekelijk veel minder door die enorme sociale controle.”

Dat is volgens Conny Westgeest (55) precies hoe Saoedi-Arabië werkt. Het publieke leven is gesloten, maar privé valt dat wel mee. In 2008 werd haar man de Nederlandse ambassadeur in Saoedi-Arabië, dus verhuisde ze naar Riaad. Daar deed ze negen maanden lang hand- en spandiensten voor de ambassade, tot ze bij de ambassade in buurland Jemen haar huidige baan aannam als beleidsmedewerker gender / civil society development. Het openbare leven bleek daar gemakkelijker, mannen en vrouwen gaan lossier met elkaar om. “Dat was voor mij echt een verademing. Ik voelde me beperkt in Saoedi-Arabië.”

Toch bleek in Riaad dat ze een te negatief beeld van de positie van vrouwen had. “Net als de gemiddelde Nederlander dacht ik dat vrouwen heel erg onderdrukt worden. Dat bleek mee te vallen. Natuurlijk sprak ik vooral met vrouwen uit de elite, maar die voelden zich niet per se slachtoffer van hun cultuur. Als westerling dacht ik dat vrouwen zouden willen strijden om als gelijkwaardig individu erkend te worden, maar dat bleek niet het geval. Veel vrouwen zien de voordelen van hun positie in. Het is gemakkelijk, ze hoeven geen initiatief te tonen en ze hebben geen verantwoordelijkheid. Vaak vinden ze het zelfs prima dat hun huwelijkskandidaat voor ze wordt uitgezocht, al

willen ze wel meer ruimte om die jongens vooraf te ontmoeten. Zich iets vrijer kunnen bewegen en elkaar kunnen ontmoeten, dat is waar ze voor strijden.”

Ruimte voor meisjes om jongens te ontmoeten is er nu nauwelijks in de streng gesegregeerde samenleving. Ze zoeken elkaar wel op, voornamelijk in winkelcentra, maar daar is de controle streng, zegt Westgeest. “Vrouwen zeggen me dat hun leven thuis heel erg anders is dan buiten. Thuis kan de verhouding tussen man en vrouw best gelijkwaardig zijn. Ik merk het ook als ik met ze spreek: in een persoonlijk gesprek zijn de meeste vrouwen relatief open, maar in de publieke ruimte zijn ze veel afstandelijker. Soms bijna een ander persoon. Laatst was ik in Jemen op bezoek bij de directeur van een bedrijf. Een vrouwelijke medewerker van hem was er ook bij. Ze was gesluierd, maar na een minuut of tien deed ze de kamerdeur dicht en haar sluier af. Ik zat toen een paar minuten van ‘wow..!’ Het contact is dan zo anders, zoveel menselijker. Je ziet bijvoorbeeld opeens gezichtsuitdrukkingen. Maar in Saoedi-Arabië zou zo iets echt niet kunnen.”

Westgeest hoefde als westerse vrouw zelf geen gezichtsluier te dragen. Wel moest ze een abaya aan, een jurk die de vrouwelijke vormen verbergt. “Dat vond ik moeilijker

dan verwacht. Als ik ook nog een hoofddoek had gemoeten, was ik denk ik niet naar Saoedi-Arabië gegaan. Overigens werd een jonge westerse vrouw die bij ons in de buurt woonde, wel gewaarschuwd door de politie toen ze zonder hoofddoek liep. Maar mijn haren zijn grijs, ik ben ouder en dan heb ik je meer status. Dan heb je namelijk meer kinderen gebaard. En grijze haren zijn wat minder seksueel natuurlijk.”

Vlak bij huis kon ook de abaya uit. “Wij woonden in een diplomatencompound, een beveiligde en afgeschermdde buurt in Riaad, waar allerlei diplomatengezinnen wonen. Andere westerlingen wonen ook in compounds. Dat is jammer, want je hebt daardoor veel minder contact met de samenleving. Het voelt als een soort gevangenis. De abaya hoefde ik er niet aan, maar ik mocht er alsnog niet autorijden.”

Dat verbod op autorijden viel haar nog het zwaarst. “Je hebt natuurlijk wel een chauffeur, maar psychologisch is het heel zwaar. Het wordt je opgelegd. Ik word heel rebels van zo iets middeleeuws. Alsof ik niet kan autorijden! Saoedi’s vinden het ook absurd, maar ze hebben andere prioriteiten. Het wordt wel heel streng nageleefd, ik zou daar echt niet kunnen autorijden. Dan zou ik de ambassade in

diskrediet brengen, misschien zou het zelfs politieke consequenties hebben.”

Een abaya, niet autorijden; wanneer ze in Nederland is, krijgen die negatieve dingen toch een beetje de overhand. “Dan denk ik ‘wat onderontwikkeld, wat achtergesteld!’ Het negatieve Nederlandse beeld van Saoedi-Arabië zuigt me dan weer mee. Maar hier, in het Midden-Oosten, begrijp je het beter. Je gaat erin mee. En er staat veel positiefs tegenover. Ze hebben hier veel meer aandacht voor elkaar, er is meer warmte. Het is totaal geen stressvolle samenleving, je bent altijd welkom en mensen nemen de tijd voor je.”

Het grappigste is nog wel dat, doordat vrouwen zo bedekt zijn, mannen de hele dag bezig zijn met hoe die vrouwen eruit zien, zegt Westgeest. “Ze zijn voortdurend aan het fantaseren. Het mooiste voorbeeld was tijdens een andere vlucht. De man die toen naast me zat, zei me dat ik er zoveel mooier uit zou zien met mijn gezicht bedekt! Blijkbaar appelleert dat aan hun fantasie. Dan zie je wat een ongelooflijke culturele kloof er is.”

Joost Dobber

Walvissen doden voor het vlees of de wetenschap?

Jaarlijks vertrekt de Japanse walvisvloot naar de Zuidelijke IJszee om op walvissen te jagen. In landen als Nederland, Australië en Nieuw-Zeeland zijn veel mensen van mening dat Japan de walvissen afslacht voor hun vlees, en zien het als een barbaarse en onnodige praktijk. Vooral vanuit Australië krijgt Japan veel kritiek te verduren. Japan is echter een felle voorstander van de walvisvaart en meent dan ook legitieme redenen te hebben om op walvissen te jagen.

Veel onderzoekers stellen dat de walvisvaart al omstreeks de 9de eeuw vanuit Baskenland is begonnen. Sindsdien is de walvisvaart alleen maar geïntensiveerd, en in de 19de eeuw werd er wereldwijd op walvissen gejaagd. Ook landen als Groot-Brittannië en Nederland deden volop mee. De Verenigde Staten had zelfs een van de grootste walvisvloeden ter wereld. In het begin van de 20ste eeuw zijn er meer walvissen gedood dan in alle voorgaande 400 jaren bij elkaar opgeteld. Een snelle daling van de walvisstand was het gevolg. Het werd duidelijk dat er een noodzaak was om de walvisvangst te reguleren om uitsterven te voorkomen.

Uiteindelijk werd halverwege de 20ste eeuw onder leiding van de Verenigde Staten de Internationale Walvisvaart Commissie (IWC) opgericht. Deze had als doel om de walvisstand te reguleren zodat deze behouden werd. In de jaren 70 werd de IWC echter geconfronteerd met een snelle daling van de walvisstand. Onder druk van de internationale gemeenschap werd in 1982 besloten om een moratorium (een tijdelijk verbod) op de commerciële walvisvangst in te stellen. Traditionele walvisvangst voor levensonderhoud (beoefend door inheemse volkeren), en walvisvangst voor wetenschappelijke doeleinden was nog wel toegestaan. Onder andere Japan was het niet eens met het moratorium en jaagt tot op heden nog steeds op walvissen.

Japan is altijd al sterk afhankelijk geweest van voedingsbronnen uit de zee, en walvisvlees wordt er gezien als een voedingsbron. Bovendien jaagt Japan al eeuwenlang op walvissen, waardoor het daar wordt gezien als een belangrijk onderdeel van de Japanse cultuur. Kritiek op Japan omdat ze op walvissen jagen wordt door hen vaak beschouwd als een aanval op de Japanse cultuur, en wordt soms zelfs afgedaan als een vorm van cultureel imperialisme vanuit het Westen. Ze handelen echter wel binnen de regels van de IWC omdat ze claimen op walvissen te jagen

voor wetenschappelijke doeleinden. Veel tegenstanders van de walvisvaart claimen echter dat het nog steeds commerciële walvisvaart betreft, omdat het vlees van de walvissen wel op de Japanse markt belandt. Dit is echter wel toegestaan binnen de regulering van de IWC, omdat er bepaald is dat walvisvlees dat verkregen wordt uit walvissen die gevangen worden voor de wetenschap, verwerkt mag worden en op de binnenlandse markt mag worden verkocht. Hoewel Japan handelt binnen de regels van de IWC, is Japan wel een voorstander van de commerciële walvisvangst, omdat het meent dat er onvoldoende wetenschappelijk bewijs is om het moratorium te legitimeren. Japan stelt dat het mogelijk is om op een duurzame manier aan de walvisvaart te doen door gebruik te maken van wetenschappelijke data en risicoanalyse.

Australië is een felle tegenstander van de walvisvaart en staat dan ook zeer kritisch tegenover de claim van Japan dat de walvisvaart een culturele traditie is. Volgens Australië is de Japanse walvisvloot alleen maar gericht op een zo groot mogelijke winst behalen uit de verkoop van walvisvlees. Ook beweert Australië een culturele affiliatie met walvissen te hebben en walvissen worden daar bijna gezien als heilige dieren. Daarom zet het zich in voor de bescherming van walvissen. Het is niet bereid om gecontroleerde commerciële walvisvaart te tolereren, wat de schattingen over de walvispopulatie ook zijn. Australië heeft zelfs eens aangegeven Japan voor het Internationale Hooggerechts-hof te willen slepen als het door gaat met de walvisvaart.

De verschillende posities van Japan en Australië in het debat omtrent de walvisvaart zijn te verklaren door de verschillende percepties van de walvis. Japan ziet walvissen als een voedselbron en beschouwt de walvisvaart als een culturele traditie, terwijl Australië de walvis juist ziet als een bijna heilig dier, en het een waardevol onderdeel van de natuur vindt dat beschermd moet worden. Hoewel de meeste landen het eens zijn dat Japan niet echt op walvissen jaagt voor wetenschappelijke doeleinden, is het lastig om te beoordelen wanneer een land buiten de regels van de IWC handelt. Bovendien heeft de IWC onvoldoende middelen om sancties op te leggen wanneer een land zich niet aan de regels houdt. Het reguleren van de walvisvaart is dus een lastige opgave en het valt nog maar te bezien of er over 100 jaar nog steeds walvissen in de oceanen zwemmen.

Langs bij... Janneke

Het studiejaar is alweer even bezig, de wissel- ALV ligt al een tijdje achter ons en het nieuwe bestuur draait op volle toeren. Maar hoe zou het gaan met het oude bestuur? De vorige keer is het stokje doorgegeven aan Janneke, die we natuurlijk allemaal kennen als onze vorige Commissaris Extern. In haar woning, in een steegje in het centrum, tussen de happen lasagne en tiramisu door, vertelde Janneke waar ze nu zoal mee bezig is.

Ze is geboren in Nijmegen en heeft daar tot haar 17de gewoond. Toen is Janneke tijdelijk naar Amsterdam gekomen. Na een jaartje is ze teruggegaan naar Nijmegen om daar haar middelbare school af te maken. Met haar diploma op zak is Janneke toen teruggekeerd naar de hoofdstad om Rechten te studeren, en ditmaal is ze er gelukkig gebleven. Momenteel rondt ze haar bachelor af en ze volgt nog een aantal keuzevakken. Haar interesse gaat voornamelijk uit naar vreemdelingen- en asielrecht, helaas heeft ze daar nog geen passende master bij gevonden. In aansluiting op deze interesse doet Janneke vrijwilligerswerk bij een rechtswinkel voor migranten. Verder, om in de sferen van haar studie te blijven, werkt ze ook nog op een advocatenkantoor waar ze secretariële werkzaamheden verricht. Het huis waar ze nu woont, had Janneke eerst geregeld voor haar vriend toen hij uit Argentinië kwam. Drie jaar geleden is ze erbij in getrokken. Ze hebben elkaar ruim vier jaar geleden ontmoet in een restaurantje waar ze allebei werkten in de zomer. Hij, Adrian, was maar een paar maanden in Europa op reis en moest weer weg. Uiteindelijk bleek het gemis te groot, en is hij voor haar naar Nederland verhuisd.

Een populaire tijdsbesteding onder SIBbers, reizen, is iets wat Janneke ook graag doet. Ze is onder andere twee keer naar Argentinië geweest naar haar schoonfamilie. Verder gaat ze (met dank aan Pathé Unlimited) geregeld naar de film, heel soms alleen maar als het even kan toch met gezelschap. Een andere, opmerkelijke, vrijetijdsbesteding van Janneke is rommelmarktjes bezoeken. Gewoon winkelen vindt ze niet bijzonder leuk, maar met vriendinnen een rommelmarkt afstruinen, zoals de IJ-hallen bij de NDSM-werf, doet ze graag. Het liefst heel vroeg, zodat het nog

rustig is en je de meeste kans hebt mooie spulletjes op de kop te tikken.

Hoe zou Janneke zichzelf omschrijven? Ze zegt dat haar vriendinnen haar zouden omschrijven als impulsief en een beetje raar. Zelf vult Janneke aan: spontane acties, doen waar je zin in hebt en niet teveel nadenken over te gevolgen, een doorzetter, ambitieus en een beetje lui tegelijk. Zo solliciteerde Janneke in haar 2e jaar naar een stage bij BuZa die voor masterstudenten was bedoeld en waar ze nog helemaal niet klaar voor was. Onder de indruk van haar lef mocht Janneke toch op gesprek komen en toen later de tijd rijp was, kreeg ze er alsnog een stageplek. Een ander voorbeeld van zo'n spontane actie was haar sollicitatie voor het SIB-bestuur. Ze was nog geen lid, maar kende de vereniging wel al. Over het bestuursjaar vertelt Janneke dat het erg leuk was om meteen midden in de vereniging te staan en snel iedereen te leren kennen. Ook was het leuk om na te denken over hoe je verder kan met de vereniging. Niet te vergeten zijn de mooie activiteiten en SIB-reizen met als hoogtepunt de memorabele Berlijnreis, waar nog steeds over gepraat wordt. Of er ook minder leuke kanten waren? Al het vergaderen - elke week BV en vaak ook nog andere vergaderingen en zo nu en dan de beleidsdagen - werd soms wel veel. Nu haar bestuursjaar voorbij is vindt ze het toch wel jammer. Een opluchting is wel dat je je niet meer hoeft druk te maken om alles.

Wie is de volgende? Janneke: "Ik vind het leuk als Tessa de volgende geïnterviewde wordt om zo ook eens een lid van Het Verdrag aan het woord te laten komen."

Tessa van Ligten

Versmelten

Hij liep langs de grachten. Het sneeuwde, hij zat ver weg gedoken in zijn lange zwarte winterjas. Terwijl hij de Westertoren passeerde dwaalden zijn gedachten af naar hoe zijn leven er een kleine tien jaar geleden uit zag. Hij woonde toen nog op een zolderkamer in het hartje van de Pijp. Zijn leven draaide om muziek, literatuur, vrijheid en bovenal de liefde voor een vrouw. Hij had haar leren kennen in de Smoeshaan aan de Leidsekade. Hij, donkerblond kort haar, lang, atletisch gebouwd en een wat dromerige blik, zij, zwart sluijk haar, scherpe donkere ogen, onweerstaanbare benen en een verleidelijke lach. Ze zaten al een tijdje om elkaar heen te draaien. Ze wisselden hun interesse in elkaar uit door goed tussen de regels door te luisteren. In het begin hadden ze elkaar veel te vertellen, met het stijgen van de spanning steeds minder. Al waren de gesprekken er niet minder om, integendeel.

Op een enkele toerist na waren de grachten verlaten, zelfs rond het Anne Frankhuis was het stil. De mensen hadden de straten verruilt voor de beschutting en de warmte van hun huiskamer. Om hem heen werd de wereld witter en witter.

Op een avond was ze met hem mee gegaan. Vaak had hij erover gedroomd, nu liep ze achter hem aan de trap op. Na een glas rode wijn en terwijl Chopin uit de boxen klonk ging hij voor haar staan, begon haar te zoenen. Het zoenen was intens. Af en toe beet hij voorzichtig op haar tong of op haar lip. De spanning van de avond vloeide langzaam aan over in overgave. Overgave aan de begeerte naar elkaar. In een wereld die gedomineerd wordt door het rationele lijkt het irrationele van de liefde stand te houden. Door passie, verlangens en hartstocht gedirigeerd.

Hij stak de Leliesluis over, de brug die de Prinsengracht met de Leliegracht verbindt. De kille oostenwind had hier

vrij spel en sneed dwars door zijn winterkleden heen.

Hij dirigeerde haar naar de bank, duwde de tafel opzij en ging op zijn knieën voor haar zitten. Hij deed haar rode pumps uit en beet zachtjes in haar grote teen. Hij streekte haar langs haar benen omhoog en kustte haar jurk ter hoogte van haar navel en haar rechter borst. Terwijl zij hem weer op de mond begon te zoenen verkenden hun handen steeds inniger elkaars lichaam. Van alles ging er door hem heen; van schaamte naar schuld, maar bovenal van een diep verlangen naar een intens gevoel van extase.

Inmiddels liep hij halverwege de Egelantiersgracht ter hoogte van zijn vaste kroeg, nog steeds volledig in gedachten verzonken.

Heel behoedzaam ontteden ze elkaar van hun kleden. De geluiden van Chopin veranderden in de klanken van Canto Ostinato. Al vaak had hij gefantaseerd over hoe ze zou ruiken, proeven en voelen; nu werden zijn fantasieën bewaarheid. Langzaam waren ze de wereld om hen heen, de wereld van het hier en nu, aan het ontstijgen. Ze gingen totaal in elkaar op, de liefde deed hen versmelten.

Aan het einde van de Egelantiersgracht sloeg hij de Lijnbaansgracht in. Sinds enkele jaren was deze gracht zijn thuis. Voor het raam van zijn huis bleef hij even staan om te zien hoe zijn vrouw op de piano speelde. Mensen komen en gaan, en enkelen blijven.

Dirk Eisema

Kan jij een betere Liefde & Lust column schrijven? Stuur je inzending naar verdrag@sibamsterdam.nl en wie weet staat hij in de volgende editie van Het Verdrag!

China

Altijd al de Chinese Muur willen zien? Pekingeend willen eten in Peking? In de voetsporen van Mao willen treden?

Dat kan! SIB Amsterdam gaat binnenkort naar China! Wij vertrekken 22 april en komen terug op 7 mei. Wij zullen de drukke metropool Peking bezoeken en een groot aantal attracties, zoals het Plein van de Hemelse Vrede en de Verboden Stad. Verder zullen wij ook boeiende en inhoudelijke excursies naar bedrijven en internationale instellingen organiseren.

Wij bieden op sommige dagen ook optionele dagprogramma's aan, waarbij SIB-leden kunnen kiezen uit verschillende programma's binnen hun interessegebied. Hierbij kun je denken aan het bezoeken van verschillende musea en/of historische locaties.

Verder zullen er nog genoeg vrije dagen zijn, zodat SIB-leden op eigen houtje kennis kunnen maken met het hedendaagse China.

De kosten van de reis zijn begroot op €800,- en worden betaald in 4 maandelijkse termijnen van €200,-. Als je het bedrag in één keer wilt betalen, laat dit dan per email weten. De inschrijving sluit op 20 januari, dus zorg dat je je op tijd aanmeldt!

Wij zullen de website zo actueel mogelijk proberen te houden om iedereen up-to-date te houden.

Voor meer informatie kun je altijd een e-mail sturen naar: rfc@sibamsterdam.nl

Sofyan Tessoudali

Voorzitter Reis en Feestcommissie

Nieuw bij SIB: Genootschappen!

SIB Amsterdam groeit. Dat is leuk, interessant en goed voor de heterogeniteit van de vereniging. Het brengt echter ook enige problemen met zich mee. Ongeveer een jaar geleden werd geconstateerd dat er zoveel nieuwe, geïnteresseerde leden waren dat de commissies overvol raakten. Op de Algemene Ledenvergadering is toen een mogelijke oplossing besproken: genootschappen. De discussie liep flink op. Disputen zijn toch veel te corporaal voor SIB, hoe houdt de ALV zicht op wat er in een genootschap gebeurt, het bevordert de vorming van subgroepjes, en waar gaan die genootschappen zich dan mee bezighouden? Welke thema's zijn geschikt voor genootschappen, en wie bepaalt dit? Hoe waarborgen we de link met internationale betrekkingen, en hoe zit het met het benaderen van externe partijen? We willen niet dat deze nieuwe mogelijkheid ten koste gaat van de open cultuur van SIB. We moeten wel SIB Amsterdam blijven!

Deze en vele andere punten kwamen ter tafel en na een lange, lange avond, werd uiteindelijk ingestemd. Een deel van de zorgen werd weggenomen door ieder genootschap een reglement op te leggen, en het bestuur beloofde de coördinatie van genootschappen in de gaten te houden. En daarmee was de kogel door de kerk. Genootschappen mogen!

Inmiddels kunnen we zeggen dat van deze mogelijkheid gretig gebruik wordt gemaakt. De genootschappen schieten als paddenstoelen uit de grond, zou ik bijna zeggen. Wie gefascineerd wordt door het land van kou, beren, prachtige steden, wodka, tradities en laten we zeggen, interessante politieke keuzes, kan terecht bij het Russisch genootschap. Ook alle, al dan niet ex-Sovjet, Slavische staten komen hierbij aan de orde. SIB-leden met een interesse in Europese politiek kunnen hun hart ophalen bij het Europees genootschap: iedere twee à drie weken zal gediscussieerd worden over Europese integratie, zal er een relevante instelling worden bezocht of wordt er een lezing

georganiseerd over bijvoorbeeld het te vormen buitenlands beleid van de Europese Unie. Voor sommige, wat vrijdenkende SIB-leden die het niet zo héél nauw nemen met het overkoepelende thema Internationale Betrekkingen, zijn gelukkig ook de nodige voorbereidingen getroffen. Bij het biergenootschap met de tot de verbeelding sprekende titel 'Bibendum Est', kunnen geïnteresseerde leden "door bier uit diverse landen te proeven een zeer specifiek deel van de cultuur van die landen beter leren kennen", aldus initiator Luuk Nijman. Genootschap 'de Coalitie' vormt een tussenvorm: een serieus onderwerp, de (Nederlandse) politiek, wordt gecombineerd met 'barhangen': "een groot gedeelte draait ook om wat commissies niet hebben, en een genootschap juist wél: gezelligheid, kleinschaligheid, het sociale, al klinkt dat allemaal een stuk saaiër dan bedoeld", zegt Eric Cuijpers. Op dit moment bevindt de Coalitie zich naar eigen zeggen nog enigszins 'underground', maar het voornemen is om een dezer dagen dit duistere imago af te schudden. Een goed streven, al wil ondergetekende een kanttekening plaatsen bij het vermeende gebrek van gezelligheid binnen een commissie. De nog jonge Commissie Culturele Activiteiten is onlangs omgevormd tot een genootschap, en hoewel de commissie in aantal leden en frequentie van bijeenkomsten sterk gestegen is en de eerste activiteiten van het genootschap, een Ethiopisch etentje en een indrukwekkende docu over Congo op het IDFA, zeer geslaagd waren, was het vroeger, als oldschool commissie, zeker niet minder gezellig.

Mocht je je na het lezen van deze introducties tot een of meer der genootschappen onbedwingbaar aangetrokken voelen, dan zijn zij alle per mail bereikbaar, via intern@sibamsterdam.nl! Of kijk op de website www.sibamsterdam.nl welke genootschappen op dit moment open staan voor aanmeldingen.

Tanja van der Zwerde

Niets is wat het lijkt: van chantende monnik tot woedende stalker

Tibet: het land van de Himalaya, de Dalai Lama, en niet te vergeten de Chinese onderdrukking. Waar ik drie jaar geleden nog aan vredelievende, kaalgeschoren, in oranje geklede monniken dacht wanneer ik het woord Tibet hoorde, denk ik tegenwoordig helaas slechts aan mijn bizarre herinnering aan die ene Tibetaanse 'monnik'.

Niets kon mij tegen houden, toen ik in 2006 de kans kreeg, als Sinologie student, een jaar in Beijing te studeren. Wanneer ik na enkele weken de Tibetaanse *Yonghegong*, de Lama tempel, bovenaan mijn 'bezienswaardigheden in Beijing-lijst' zie verschijnen, besluit ik deze prachtige tempel samen met een vriendin te gaan bezoeken.

De Tibetaanse Lama tempel staat voornamelijk bekend om de grote, uit teakhout gesneden Boeddha, die in een van de gebouwen staat. Wanneer wij de ruimte inlopen waarin deze enorme houten Boeddha te bezichtigen is, zijn de 'Verboden te fotograferen' bordjes niet te missen, en wij houden ons daar natuurlijk netjes aan. Erg opvallend zijn de vele Tibetaanse monniken die door de tempel lopen, gewikkeld in prachtige oranje doeken. Omdat ik altijd gedacht heb dat het zeer onbeleefd is om een monnik in de ogen aan te kijken, er tegen te praten, of deze aan te raken, sta ik vol verbazing te kijken wanneer er een vrolijk lachende monnik op ons afstapt. In gebrekkig Chinees, aangevuld met handgebaren, vertelt hij ons dat wij best een foto mogen maken van de houten Boeddha, wij wel. Omdat hij blijft aandringen, maken wij maar snel een foto, en kijken elkaar vol verbijstering aan.

We praten wat met hem, waardoor we erachter komen dat hij uit Lhasa, de hoofdstad van Tibet, komt en voor enkele jaren in Beijing verblijft. Hij wil ons graag uitnodigen voor de wekelijkse zondagsceremonie in de Lama tempel. We wisselen telefoonnummers uit en beloven te laten weten hoe laat we er zullen zijn, zodat hij ons naar binnen kan begeleiden. Die zondag staan we giechelend voor het metrostation; het voelt toch enigszins raar om een monnik te bellen, zodat deze je op kan halen van het metrostation. We bellen hem, en even later komt er vrolijk zwaaiende monnik op ons afgelopen. Aan de gezichten van de mensen om ons heen te zien, is dat toch geen alledaagse gebeurtenis. Hij heeft armbandjes en speldjes voor ons mee genomen en is duidelijk erg trots dat hij twee Westerse meisjes heeft weten te regelen voor de ceremonie. Na de drie uur durende ceremonie, waarin de monniken gebeden *chanten*, en bezoekers donaties kunnen achterlaten, gaan wij snel terug naar huis, denkend dat dit een ervaring was waar we nog vaak glimlachend aan terug zullen denken.

Zo'n twee dagen later zie ik opeens drie sms'jes en vier gemiste oproepen van 'onze monnik'. Ik bel hem terug en hij vertelt geïrriteerd dat hij staat te wachten op de campus van onze universiteit voor de lunch. Hij wil echter niet

met ons beiden lunchen, maar alleen met mij... Ik krijg het idee dat dit een hele bizarre ervaring gaat worden. We lopen naar buiten en iemand roept ons. Maar dit is zeker niet de monnik die wij enkele dagen eerder nog gebeden zingend in de Lama tempel hebben gezien, dit is een man in een luxe BMW, een straks wit T-shirt over zijn gespierde bovenlijf, en een nepgouden horloge om zijn linkerpols. We kijken nog eens goed en zien dat het toch echt 'onze monnik' is. Eenmaal over de verbazing heen, vertel ik hem dat ik liever niet alleen met hem ga lunchen, en sowieso op dat moment les heb, waarna hij nog verder geïrriteerd raakt en vertrekt.

Helaas komt het woord 'nee' niet voor in het vocabulaire van de monnik, en totdat ik drie maanden later mijn telefoon verlies, word ik meerdere malen per dag gebeld door een boze monnik, waarom ik niet alleen met hem uit wil. Blijkbaar had deze monnik wat problemen met het navolgen van de regels van zijn geloof.

Anouk Langenhuizen

Het Verdrag verwelkomt een nieuw redactielid: Anouk!

Bovenstaande column van Anouk heeft de zeer spannende columnwedstrijd gewonnen. En dus mogen we Anouk verblijden met een plekje in onze redactie.

What happens in Rome...

Het bier is er minimaal 6 euro, je wordt vrijwel elke kroeg uitgeschopt om 02.00 uur (ja, ook op zaterdag!) en de Italiaanse mannen zijn ook niet meer wat ze geweest zijn. Zo lijkt het niet per se DE stad om als studentenvereniging eens een weekendje los te gaan. Gelukkig waren dit ook echt de enige negatieve punten. Berlusconi doet het namelijk nog steeds niet met meerderjarige studenten dus in dat opzicht waren we veilig, cocktails waren even duur als bier (=goedkoop!) en waar kan je nu in november in je T-shirt rondlopen?

In drie groepen vertrokken op 11 november 23 SIB-ers naar Rome voor de korte reis. Ondanks het feit dat de wekelijkse borrel de avond van tevoren was geëindigd in de Casablanca met tequila, was iedereen ruimschoots op tijd aanwezig op Schiphol. De één wat vroeger dan de ander. Toen we allemaal 's middags in het hostel kwamen, gingen sommigen meteen voor de kamer waar ook Italiaanse mannen lagen, al vielen ze na de eerste nacht wat tegen, en dan hebben we het hier uiteraard over het gesnurk. Die avond hadden we een diner gepland met Italiaanse studenten van het European Student Network, in een restaurant niet ver van het hostel. Omdat voor ons Nederlanders het eten wel erg laat was gingen we de eerste de beste wijnbar binnen, waar de wijn, ondanks de *stuzzichini*, toch vrij hard aankwam. Een andere groep bleef in het hostel en hield het gelukkig *classy*, ze hadden een aantal flessen van de áller-goedkoopste *limoncello* uit de lokale supermarkt getrokken. Ook tijdens het etentje kwamen de gele flessen, tot verbazing van de aanwezige Italianen, te voorschijn. Gevolg van dit alles was dat we enigszins vrolijk aankwamen bij het restaurant waar we met de Italiaanse studenten hadden afgesproken. Er waren inderdaad TWEE Italiaanse studenten, maar dat mocht de pret zeker niet drukken. Voor een schappelijk prijsje kregen we allemaal maar liefst 4 gangen, waarbij opviel dat de gefrituurde ballen ondefinieerbare prut van de tweede gang niet écht in de smaak vielen. Na het diner ging men uiteraard nog door, en deze avond werd onder andere de Irish Pub in de buurt van het hostel ontdekt, die daarna nog veel avonden op SIB-publiek kon rekenen.

Chris en Chi-Tung vonden het vooruitzicht dat ze voor dag en dauw op moesten niet zo prettig en probeerden er op allerlei manieren onderuit te komen. Uiteindelijk werd een nachtelijke, naakte duik in de Tiber geschikt bevonden

16 HET VERDRAG

en dus vertrokken beide heren in boxer naar de kade. Ook Karlijne had een spannende nacht. Ze dacht de snurkende Italianen te slim af te zijn door op de bank in de receptie te gaan liggen, maar ze had buiten de gluisperige hostelmedewerker om gerekend, die het maar al te gezellig vond dat er een blond meisje in de receptie kwam slapen. De dag daarna stonden we inderdaad vroeg op en vertrokken we richting de Food and Agricultural Organization van de Verenigde Naties. Zij hebben tot doel de honger de wereld uit te krijgen, door onder andere advies te geven aan overheden en een neutraal platform voor discussie te bieden. We hadden hier twee korte gesprekken met medewerkers van de communicatie en voorlichtingsafdeling van de organisatie en er werd ons alles verteld over het 1Billion-Hungry-project. In het begin bleef het vooral nog een oppervlakkig praatje, maar gelukkig werd het inhoudelijker toen we de gelegenheid kregen om vragen te stellen.

Na een mooie wandeling langs de Tiber was het tijd voor ons bezoek aan de Federazione Nazionale Stampa Italiana, een instituut dat zich richt op persvrijheid in Italië. De binnenkomst was enigszins problematisch, aangezien de portier geen woord Engels sprak en ons was vergeten aan te melden. De directeur van het FNSI, Roberto Natale, kon ons zeer interessant vertellen over de praktijken van Berlusconi en hoe journalisten zich hier tegen verzetten. Hij was ook erg verbaasd dat wij als Nederlanders óók op de hoogte waren van de escapades van de Italiaanse premier. Los van grappen over de voorkeuren van de premier was het een erg interessant verhaal, over de manier waarop de journalisten zich verenigden en of ze enige kans hadden op vrije media. De opmerking dat Italië het enige Europese land is zonder volledig vrije pers geeft ook wel een duidelijk beeld van hoe het er in Italië aan toe gaat. De avond hierna was vrij in te delen, en de SIB-ers waren op alle plekken te vinden. Zo kwam één groepje terecht in de wijk Trastevere, waar ze het fenomeen 'giraffas' ontdekten

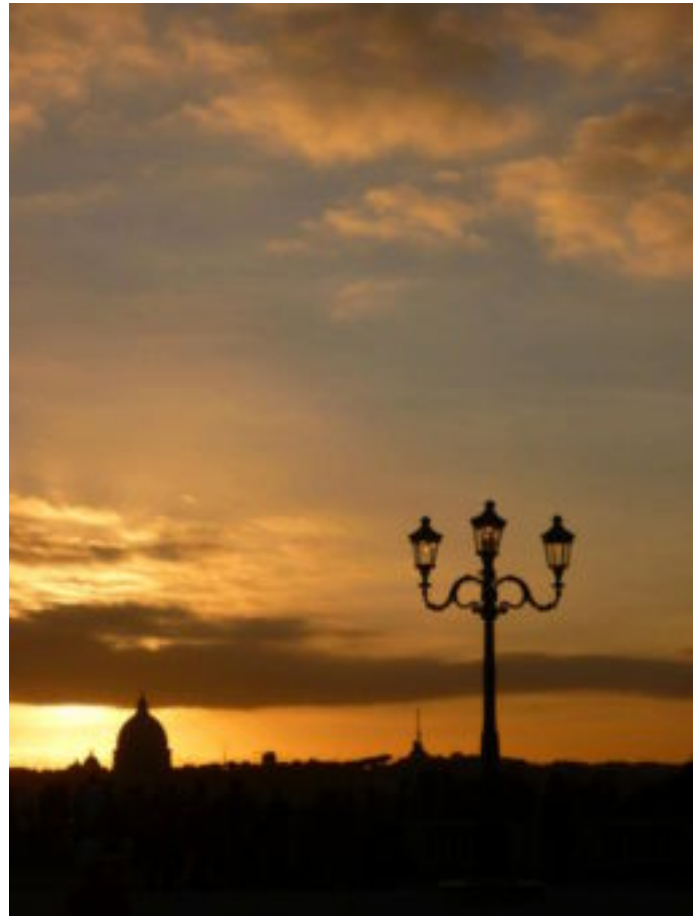
(tanks van 4,5 liter bier op je tafel met een eigen tapje). Anderen waren te vinden in Club Mood, misschien wel de enige club in het centrum van Rome. Hier werd namens SIB goed geïntegreerd met de plaatselijke, mannelijke bevolking, en werd er ook gezellig gedaggender.

Op zaterdag was het, in de volle zon (denk: zonnebrillen en korte mouwen), tijd voor een culturele activiteit. Er kon gekozen worden uit het Vaticaanse museum, het Colosseum, en een rondleiding van het Nederlands Instituut in het Pantheon (inclusief een irritante Andrea Vreede, NOS correspondent van Italië). De groepen kwamen 's middags weer bij elkaar op het Piazza Navona, voor een echt Italiaans ijsje, waar één bolletje ongeveer een halve kilo bleek te zijn. 's Avonds werd Club Mood opnieuw bezocht, en ook de studentenwijk rond Termini werd ontdekt, met vooral alternatieve metal bars, gevuld met vreemd uitzienende mensen. Maar gelukkig was daar ook de goedkope 'zee-bar' waar we met lichte haast, het was tenslotte al 12 uur, nog wat konden drinken. Gelukkig konden we nog minimaal 1,5 uur naar het hostel terug lopen, zodat de bij sluitingstijd achterovergeslagen cocktails ook alweer waren uitgewerkt. Rome-kenner en gids bij uitstek Luuk loodste ons echter weer soepel terug naar huis.. Behalve natuurlijk dat Hans niet zo soepel uit zijn winkelwagentje kwam als dat hij erin sprong...

En toen was het alweer tijd voor de eerste groep om huiswaarts te keren. De rest van de groep vulde de dag met luiëren in het park, rondsleren door de oude stad, of leren (saai). 's Avonds kwam de hele groep weer bij elkaar in, uiteraard, de Irish Pub. Nog snel een laatste 6-euro-biertje voor diegenen die de volgende ochtend zouden vertrekken.

De volgende dag waren alleen nog de die-hard Romegangsters over, en de laatste gemiste bezienswaardigheden werden bezocht. De middag werd afgesloten met een bioscoopbezoek, en hierna werden er weer eens pizza's besteld, want er moet wel een goed bodempje worden gelegd. Om lekker nostalgisch te doen werd eerst de wijnbar van de eerste avond bezocht, waarna de avond eindigde in de Irish Pub, waar onze klantenkaart inmiddels al vol was.

En toen was het uiteindelijk ook tijd voor de laatste groep om terug te keren naar Nederland. Er stond een flinke reis gepland: met Ryan Air naar Eindhoven Airport, om vanaf

daar de trein naar Amsterdam te nemen. Dat klinkt al vrij ingewikkeld, maar de daadwerkelijke reis bleek nog veel erger en kostte ons uiteindelijk 12 uur in plaats van de geplande vijf. Vanwege mist kon ons plastic vliegtuigje vol Lego-stoeltjes namelijk niet op Eindhoven Airport landen, en wij hoopten uiteraard op uitwijken naar Amsterdam. Helaas werd het een klein stukje verder: Charleroi, het vliegveld ten ZUIDEN van Brussel. Hier werd even later een landingspoging ingezet, die niet echt ging zoals gepland. Toen we de mist uitkwamen en de grond wel erg dichtbij kwam (en er ook geen landingsbaan te vinden was) trok het vliegtuig namelijk plotseling en vooral heel schuin weer op. De piloot meldde doodleuk dat de landing niet gelukt was omdat hij de landingsbaan niet kon zien, maar we gingen het nog een keer proberen. De tweede landing ging, afgezien van het feit dat we wel érg ver op de baan landden, toch redelijk goed, en eindelijk was er ook echt een reden om te klappen voor een piloot. Hierna gingen we in de bus (samen met onze piloot!) richting Brussel Midi, waar we niet zo lang geleden ook al met het SIB Introweekend waren geweest. Uiteraard misten we net de eerste trein, en reed hij ook niet zoals normaal rechtstreeks naar Amsterdam. Maar uiteindelijk wisten we, precies op tijd, mét bagage, aan te schuiven op de borrel na de SIB-lezing. Een biertje hadden we na deze bijna-doodervaring natuurlijk wel verdiend. We hadden tenslotte ook ons alcoholpromillage op peil te houden.

Bart Hoffmann en Judith van der Zweerde

Bestuurscolumn: Luuk over het zware leven als voorzitter

Bestuursleden is het de eer gegund op deze plek hun licht te laten schijnen op onze mooie vereniging. Ik neigde er aanvankelijk naar de gelegenheid niet onbenut te laten mijn onvoorwaardelijke liefde voor SIB te proclameren. Bij nader inzien leek het me misschien interessanter de lezer een blik te gunnen in de realiteit van het bestuursleven. Eenieder zal erkennen dat dit een hardvochtig en schromelijk onderschat bestaan is.

Normaliter begeef ik mij op maandagochtend al bij het krieken van de dageraad, zo rond twaalf uur, richting onze sociëteit. Desgevraagd verschaft de *abactis* een onontbeerlijke dosis cafeïne: voor de koffie geen geëmmer placht mijn grootmoeder te zeggen. Uit budgettaire overwegingen moet ik het stellen met het accuzuur dat onder de naam Perla van de hand gaat. Mijn mailbox blijkt bij opening een doos van Pandora die ik u zal besparen, dat doe ik mijzelf op dat vroege uur doorgaans ook.

Een fenomeen dat voorts tot dit emploi behoort zijn constitutieborrels. Schaamteloos parasiteren verenigingen hierbij op elkaars open barrekening. Terloops worden de prullaria die men elkaar cadeau doet van idiosyncratisch commentaar voorzien. Euroshopper symboliseert bijvoorbeeld plots de Europese integratie. Bovendien worden verwoede pogingen gedaan het gastenboek te confisqueren, wat menigmaal ontaardt in een regelrechte veldslag.

Zo nu en dan is er een bestuursvergadering. Door de

exuberante hoeveelheid gewichtige agendapunten duurt dit malheur soms wel anderhalf uur. Om de keel nog enigszins te smeren biedt de biervoorraad die zich binnen handbereik bevindt onophoudelijk uitkomst.

Na afloop spoedt uw bestuur zich met een ootmoedigheid een betere zaak waardig naar de wekelijkse borrel. De begrotingspost 'representatie' voorziet mogelijkerwijs in de eerste versnaperingen. *Quod licet Iovi non licet bovi*. Na afloop is er steevast een kwibus die oppert het feestgedruis in een abject etablissement in de Voet/Handboogsteeg voort te zetten. Afhakkers doen daar welbeschouwd niet onverstandig aan, maar *praeses* ben je te allen tijde. Dergelijke aanslagen op het fysiek gestel worden in de bestuursvacature gemakshalve achterwege gelaten.

Omdat weinigen zich die moeite getroosten sleep ikzelf de volgende ochtend het vege lijf maar weer richting Vendelstraat. Op een geriefelijke sofa knap ik kortstondig een welverdiend uiltje. Waarom dit meubel liefdesbank genoemd wordt mag Joost weten, maar ik houd het op de sensuele rode kleur en niet op de dubieuze vlekken. Ik realiseer me de deadline van ons clubblaadje, eh pardon, verenigingsblad. In de ijdele hoop dat dit proza niet direct in de kattenbak belandt stel ik ijlens dit epistel op.

Luuk Nijman
Voorzitter

Internationale Spectator

Maandblad van het Nederlands Instituut voor Internationale Betrekkingen Clingendael

Iedere maand ACHTERGRONDEN EN ANALYSES voor wie meer informatie nodig heeft dan een goede krant of weekblad kan bieden.

Met een eigen website: www.internationalespectator.nl
Voor abonnees betekent dit gratis toegang tot de digitale (archief)bestanden.

Studenten kunnen gebruik maken van een speciaal startersabonnement. Studenten betalen het 1e jaar een startersprijs van € 25,75 en gaan na het 1e jaar over naar een studentenabonnement van € 46,90.

Instituut Clingendael

Stuur de bon naar:
Koninklijke Van Gorcum BV,
Antwoordnummer 3, 9400 AA Assen

Bestelbon

Ja, ik wil op de hoogte blijven met de internationale betrekkingen en neem tot wederopzegging een abonnement op *Internationale Spectator*.

Naam _____

Adres _____

Postcode/woonplaats _____

Het startersabonnement bedraagt € 25,75, daarna gaat het over in een studentenabonnement van € 46,90.

Datum _____

The Gossip

Iedereen wil achterblijven

HANS' GALA

"Eigenlijk ben ik een rockster, maar jullie begrijpen dat niet"

22.30u

Naar later bleek werd hier de oprichting van het Veni Vidi Vino Kots Wijngenootschap beraamd...

En passant pakte Meindert Mära eenvoudig in

...een plan dat hier werd uitgevoerd. Plus: de geboorte van het Arthurgenootschap!

01.15u

Sint lust er nog wel eentje

03.10u

Wéét hij het nog wel???

PORT BETAALD
SELEKTMAIL

Indien onbestelbaar retour: Vendelstraat 2, 1012 XX Amsterdam

